

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 7. junija 2007*

V zadevi C-362/05 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 23. septembra 2005,

Jacques Wunenburger, ki ga zastopa E. Boigelot, odvetnik,

pritožnik,

druga stranka v postopku:

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata J. Currall in G. Berscheid, zastopnika, skupaj z V. Dehinom, odvetnik, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

* Jezik postopka: francoščina.

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi K. Lenaerts (poročevalec), predsednik senata, R. Silva de Lapuerta, sodnica,
G. Arestis, J. Malenovský in T. von Danwitz, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi
15. februarja 2007

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Jacques Wunenburger s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 5. julija 2005 v zadevi Wunenburger proti Komisiji (T-370/03, RecFP, str. I-A-189 in II-853, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo njegovo tožbo za razglasitev ničnosti treh odločb Komisije Evropskih

skupnosti, sprejetih v okviru postopka imenovanja (v nadaljevanju skupaj: izpodbijane odločbe). S temi odločbami je Komisija kot Organ, ki je pristojen za imenovanja (v nadaljevanju: OPI), imenovala drugega kandidata ter zavrnila prijavo pritožnika in njegovo pritožbo.

Pravni okvir

- 2 V členu 7(1) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti, v različici, ki se uporablja v obravnavanem primeru (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), je določeno:

„[OPI], ki ravna izključno v interesu službe in ne glede na nacionalnost, razporedi vsakega uradnika z imenovanjem ali premestitvijo na delovno mesto v njegovi skupini ali okviru, ki ustreza njegovemu razredu.

[...]“

- 3 V členu 25, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov je določeno:

„O vsaki odločitvi, sprejeti po teh kadrovskih predpisih, ki se nanaša na nekega posameznika, je ta uradnik takoj pisno obveščen. V vsaki odločitvi, ki ima za uradnika škodljive posledice, morajo biti navedeni utemeljeni razlogi.“

4 V členu 29(1) Kadrovskih predpisov je določeno:

„Pred zasedbo prostega delovnega mesta v instituciji [OPI] najprej preuči:

(a) možnosti napredovanja in premestitve znotraj institucije;

[...]

in nato uporabi natečajne postopke na podlagi bodisi kvalifikacij ali preizkusov ali na podlagi obojih [...]"

5 V členu 45(1) Kadrovskih predpisov je določeno:

„O napredovanju odloča [OPI]. Opravi se z imenovanjem uradnika v naslednji višji razred njegove skupine ali naziva, ki mu pripada. Napredujejo lahko izključno uradniki, ki dopolnijo minimalno obdobje v svojem razredu, po preučitvi primerjalnih odlik uradnikov, upravičenih do napredovanja, in poročil o teh uradnikih.

[...]“

Dejansko stanje

- 6 Komisija je 19. septembra 2002 razpisala prosto delovno mesto KOM/138/02 (v nadaljevanju: objava prostega delovnega mesta) za zasedbo delovnega mesta direktorja z nazivom A 2, Direktorata C „Afrika, Karibi, Tihi ocean“ pri Uradu za sodelovanje EuropeAid. Objava prostega delovnega mesta je navajala naloge, ki so zagotavljanje uspešnega in učinkovitega upravljanja projektov in programov ves čas operativnega cikla od ugotovitve do končne ocene ter priprava in nadzor nad postopkom dekoncentracije uprave na delegacije držav Afrike, Karibov in Tihega oceana. Zahtevane so bile zanseljive izkušnje pri vodenju osebja, potrjena sposobnost upravljanja, mobilizacije in nadzora velikih skupin ter zmožnost opredeljevanja prednosti in komunikacije.
- 7 Pritožnik, ki je bil uradnik z nazivom A 3 pri generalnem direktoratu „Zunanji odnosi“ in vodja delegacije Komisije na Hrvaškem, se je tako kot devet drugih kandidatov 27. septembra 2002 prijavil na zadevno delovno mesto.
- 8 Po razgovoru z vsakim izmed kandidatov je generalni direktor Urada za sodelovanje EuropeAid (v nadaljevanju: generalni direktor) z zabeležko z dne 18. novembra 2002 (v nadaljevanju: zabeležka generalnega direktorja) obvestil generalni direktorat „Osebe in uprava“ Komisije o tem, da je kandidate razvrstil v dve skupini. Prvo skupino je sestavljalo šest kandidatov, za katere je menil, da so „sposobni izvajati naloge zadevnega delovnega mesta in da [...] izpolnjujejo zahteve in ustrezajo izzivom obravnavanega delovnega mesta“, medtem ko je bila druga skupina sestavljena iz štirih kandidatov, ki „nimajo vseh kvalitet, sposobnosti ali zmožnosti, potrebnih za zadevno delovno mesto“. Pritožnik je bil uvrščen v drugo skupino.

- 9 Svetovalni odbor za imenovanja (v nadaljevanju: SOI) je nato sestavil seznam šestih kandidatov, ki ustrezajo prvi skupini iz zabeležke generalnega direktorja. SOI je v mnenju z dne 12. decembra 2002 navedel ugotovitev, da bi bilo mogoče štiri prijave, med katerimi je bila tudi prijava g. Naqvija, upoštevati v nadaljevanju izbirnega postopka. Komisija je 8. januarja 2003 delovala kot OPI in je odločila, da imenuje g. Naqvija na zadevno delovno mesto (v nadaljevanju: odločba o imenovanju).
- 10 Pritožnik je bil z dopisom 11. marca 2003 obveščen o tem, da njegova prijava ni bila izbrana za zadevno zaposlitev (v nadaljevanju: odločba o zavrnitvi prijave). 2. aprila 2003 je vložil pritožbo zoper odločbo o imenovanju. Odločba o zavrnitvi te pritožbe je bila sprejeta 14. julija 2003 (v nadaljevanju: odločba o zavrnitvi pritožbe).
- 11 Komisija je z odločbo z dne 11. marca 2004, ki je začela učinkovati 1. aprila 2004, v skladu s členom 50 Kadrovskih predpisov razrešila z delovnega mesta g. Naqvija. Po tej odločbi se je začel nov izbirni postopek, v okviru katerega je pritožnik ponovno kandidiral (v nadaljevanju: drugi izbirni postopek). Njegova prijava ni bila izbrana niti ni izpodbijal izida drugega izbirnega postopka.

Tožba pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

- 12 Pritožnik je 5. novembra 2003 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložil tožbo za razglasitev ničnosti izpodbijanih odločb.

- 13 Komisija je predlagala ustavitev postopka, podredno pa zavrnitev trditev pritožnika.
- 14 Komisija je uveljavljala, da je tožba postala brezpredmetna zaradi razrešitve g. Naqvija z delovnega mesta, ki ga je ta zasedal, in zaradi začetka drugega izbirnega postopka, pri katerem je sodeloval pritožnik, ki zato naj ne bi več imel interesa za nadaljevanje zadeve.
- 15 Sodišče prve stopnje je zavrnilo predloge Komisije za ustavitev postopka.
- 16 Sodišče prve stopnje je razsodilo, da je spor še predmeten, ker naj bi odločba o imenovanju imela učinke do 1. aprila 2004 in ker naj bi odločba o zavrnitvi prijave še naprej učinkovala.
- 17 Sklicujoč se na sodbo Sodišča z dne 26. aprila 1988 v zadevi Apesco proti Komisiji (207/86, Recueil, str. 2151, točka 16) ter sodbo Sodišča prve stopnje z dne 24. septembra 1996 v zadevi Marx Esser in del Amo Martinez proti Parlamentu (T-182/94, RecFP, str. I-A-411 in II-1197, točka 41) je Sodišče prve stopnje menilo, da je pritožnik ohranil interes za izdajo sodbe v zvezi z zakonitostjo zadevnega izbirnega postopka, da bi preprečilo, da bi se domnevna nepravilnost v prihodnje ponovila v podobnem postopku.
- 18 Pritožnik je v podporo svoji ničnostni tožbi v prvem tožbenem razlogu navedel, da je Komisija s tem, da ni obrazložila odločbe o zavrnitvi pritožbe, kršila člen 25, drugi odstavek, Kadrovskih prepisov.

- 19 Sodišče prve stopnje je ta prvi tožbeni razlog zavrnilo s tem, da je v točkah od 28 do 35 izpodbijane sodbe sprejelo, da naj bi obrazložitev iz odločbe o zavrnitvi pritožbe omogočala razumevanje bistvenega temelja navedene odločbe in presojo, ali so bili spoštovani pogoji, ki jih Kadrovski predpisi določajo za zakonitost izbirnega postopka.
- 20 Pritožnik z drugim pritožbenim razlogom navaja kršitev členov 7, 29(1)(a) in 45(1) Kadrovskih predpisov ter kršitev načela varstva zaupanja v pravo, načela enakega obravnavanja in načelo upravičenosti do kariere.
- 21 Sodišče prve stopnje, ki je v točkah od 51 do 60 izpodbijane sodbe menilo, da sodelovanje generalnega direktorja pri izbirnem postopku naj ne bi pomenilo nepravilnosti in naj ne bi vplivalo na neodvisnost SOI, je prav tako zavrnilo ta drugi tožbeni razlog. Zato naj pritožniku, ki v postopku ni bil diskriminiran, ne bi nastale škodljive posledice. Sodišče prve stopnje je navedlo, da naj bi bila merila, ki jih je uporabilo v odločbi o zavrnitvi pritožbe, navedena v objavi prostega delovnega mesta, v vsakem primeru pa naj bi bile te zahteve povezane z vsakim delovnim mestom v nazivu A 2. V tem okviru je Sodišče prve stopnje menilo, da pomena besed „izzivi delovnega mesta“, ki so navedene v zabeležki generalnega direktorja, ne bi smelo preценjevati.
- 22 Sodišče prve stopnje je nato v točkah od 61 do 83 izpodbijane sodbe menilo, da g. Naqvi izpolnjuje vse pogoje iz objave prostega delovnega mesta in da OPI s tem, da je izbral njegovo prijavo, ni storil očitne napake pri presoji.

Predlogi strank

23 J. Wunenburger Sodišču predlaga, naj:

- razglasi njegovo pritožbo za dopustno;
- razveljavi izpodbijano sodbo;

in naj pri ponovnem odločanju:

- razglasi odločbo o imenovanju za nično;
- razglasi odločbo o zavrnitvi prijave za nično;
- razglasi odločbo o zavrnitvi pritožbe za nično;
- zavrže nasprotno pritožbo Komisije kot nedopustno ali jo vsaj zavrne kot neutemeljeno;
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

24 Komisija Sodišču predlaga, naj:

- primarno, razglasi njeno nasprotno pritožbo za dopustno in utemeljeno ter posledično razveljavi izpodbijano sodbo, ker ta zavrača predloge za ustavitev postopka, ki so bili predloženi na prvi stopnji;
- odloči o stroških v skladu s predpisi;
- podredno, zavrne pritožbo kot nedopustno ali jo vsaj zavrne kot neutemeljeno;
- J. Wunenburgerju naloži stroške te pritožbe.

Nasprotna pritožba

25 Ker je odločitev o glavni pritožbi mogoča le, če Sodišče zavrne nasprotno pritožbo Komisije, je treba najprej odločiti o navedeni nasprotni pritožbi.

Trditve strank

- 26 Komisija v podporo nasprotni pritožbi na prvem mestu navaja, da bi se Sodišče prve stopnje pri ugotovitvi pravnega interesa pritožnika moralo opirati na le hipotetično upoštevanje, da je treba preprečiti morebitne druge istovrstne nezakovitosti v prihodnosti.
- 27 Komisija pri tem opozarja, da pritožnik nasprotuje vlogi generalnega direktorja v predizboru kandidatov. Tako naj bi šlo v tem primeru za okoliščino, ki je le dejanska in naj se ne bi pojavila v drugi zadevi. Sodišče prve stopnje naj bi poleg tega prekomerno razširilo razlogovanje Sodišča v zgoraj navedeni sodbi Apesco proti Komisiji, saj obravnavani primer, ki je akt imenovanja, nima značilnosti mehanične ponovitve.
- 28 Drugič, Komisija ugotavlja, da pritožnik, čeprav je imel nesporen interes pri izpodbijanju odločbe, katere naslovnik je bil v okviru drugega izbirnega postopka, ni vložil tožbe, tako da je raje vztrajal pri tožbi v zadevi, v kateri je bila razglašena izpodbijana sodba. Po mnenju Komisije naj bi šlo v okviru te zadeve za zlorabo postopka, ki bi jo Sodišče prve stopnje moralo ugotoviti z razglasitvijo ustavitve postopka.
- 29 Vendar pa je Komisija v dopolnilni vlogi k nasprotni pritožbi priznala, da je imela napačno mnenje, da bi pritožnik moral predlagati razglasitev odločb o imenovanju, sprejetih v okviru drugega izbirnega postopka, za nične, ker je že zmanjšala število direktorjev in premestila enega direktorja generalnega direktorata na delovno mesto,

ki je bilo odprto z razrešitvijo g. Naqvija, na podlagi širokega pooblastila za odločanje, ki ga ima pri reorganizaciji svojih služb. Vendar pa Komisija meni, da te okoliščine potrjujejo tezo, da ugodna odločba Sodišča prve stopnje za pritožnika ne bi imela praktičnega učinka, in zato njegova tožba nima predmeta.

- 30 Pritožnik meni, da nasprotna pritožba Komisije ni dopustna, ker naj izpodbijana sodba ne bi imela škodljivih posledic za Komisijo, ker je bila tožba zavrnjena kot neutemeljena.
- 31 Pritožnik glede temelja trdi, prvič, da nasprotni pritožbi ni mogoče ugoditi, ker Komisija v njej ni dokazala, da spor nima predmeta.
- 32 V nasprotju s Komisijo meni, da zaradi razrešitve g. Naqvija z delovnega mesta ni prejel vsega, kar bi lahko prejel z razglasitvijo odločbe o zavrnitvi prijave in odločbe o imenovanju za nični.
- 33 Poleg tega, čeprav bi se lahko prijavil med drugim izbirnim postopkom, to ne bi odpravilo nezakonnosti izpodbijanih odločb.
- 34 Drugič, pritožnik meni, da Komisija čezmerno omejuje pojem pravnega interesa s tem, da obide vprašanje interesa pritožnika pri pridobitvi sodbe o nezakonnosti postopka in o nezakonnosti odločbe o zavrnitvi prijave, da do teh nezakonnosti ne bi prišlo v prihodnosti.

- 35 Pritožnik navaja, da je Sodišče prve stopnje le uporabilo ustaljeno sodno prakso, ko je v točki 19 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je spor ohranil predmet.

Presoja Sodišča

Dopustnost nasprotne tožbe

- 36 Na podlagi člena 56, drugi odstavek, Statuta Sodišča lahko vloži pritožbo katera koli stranka, ki v celoti ali delno ni uspela s predlogi.
- 37 Pri tem izhaja iz sodne prakse, da je dopustna pritožba zoper sodbo Sodišča prve stopnje, če je ta zavrnila ugovor nedopustnosti, ki ga je vložila stranka zoper tožbo, tudi če je Sodišče prve stopnje v nadaljevanju iste sodbe to tožbo zavrnilo kot neutemeljeno (sodbi z dne 26. februarja 2002 v zadevi Svet proti Boehringerju, C-23/00 P, Recueil, str. I-1873, točka 50, in z dne 22. februarja 2005 v zadevi Komisija proti max.mobil, C-141/02 P, ZOdl., str. I-1283, točki 50 in 51).
- 38 V obravnavanem primeru ni sporno, da je Komisija pri Sodišču prve stopnje vložila ugovor zoper ustavitev postopka, kot izhaja iz točke 12 izpodbijane sodbe, da je bil ta ugovor v točki 21 te sodbe zavrnen in da je Sodišče prve stopnje tožbo zavrnilo kot neutemeljeno.

39 Torej, za presojo dopustnosti nasprotne pritožbe zoper sodbo, s katero je bila tožba zavrnjena po temelju, ni treba ločiti med tem, ali je ugovor, ki je bil vložen pri Sodišču prve stopnje in ga je to zavrnilo, usmerjen k zavrnitvi tožbe, ker naj ne bi bila dopustna ali ker naj bi postala brezpredmetna. Gre namreč za dva procesna ugovora, ki če usmeta, preprečujeta, da bi Sodišče prve stopnje odločalo o temelju.

40 Posledično je nasprotna pritožba Komisije dopustna.

Utemeljenost nasprotne pritožbe

41 Sodišče prve stopnje je zato, da bi zavrnilo ugovor zoper ustavitev postopka, ki ga je vložila Komisija, v točki 19 izpodbijane sodbe razsodilo, da je spor ohranil predmet v tem smislu, da je odločba o imenovanju imela učinke in da je odločba o zavrnitvi prijave še naprej učinkovala. Sodišče prve stopnje je v točki 20 izpodbijane sodbe razsodilo, da je pritožnik ohranil pravni interes, da bi se s tem izognilo temu, da bi se domnevna nezakonitost ponovno pojavila v prihodnosti v okviru postopka, ki bi bil podoben zadevnemu postopku.

42 Najprej je treba opozoriti, da mora pravni interes tožeče stranke glede predmeta tožbe obstajati ob njeni vložitvi, sicer ta ni dopustna. Takšen predmet spora in pravni interes morata obstati do razglasitve sodne odločbe, sicer se postopek ustavi, kar je predpostavka za to, da ima lahko stranka, ki je vložila tožbo, zaradi izida tožbe koristi (glej v tem smislu sodbo z dne 24. junija 1986 v zadevi AKZO Chemie proti Komisiji, 53/85, Recueil, str. 1965, točka 21, ter po analogiji sodbi z dne 19. oktobra 1995 v zadevi Rendo in drugi proti Komisiji, C-19/93 P, Recueil, str. I-3319, točka 13, in z dne 13. julija 2000 v zadevi Parlament proti Richard, C-174/99 P, Recueil, str. I-6189, točka 33).

- 43 Če torej pravni interes tožeče stranke med postopkom izgine, ji odločba Sodišča prve stopnje o temelju ne more zagotoviti nobenih koristi.
- 44 V obravnavanem primeru ni sporno, da je pritožnik ob vložitvi tožbe imel pravi interes, ker so imele izpodbijane odločbe zanj škodljive posledice (glej v tem smislu sodbi z dne 27. novembra 1984 v zadevi Bensider in drugi proti Komisiji, 50/84, Recueil, str. 3991, točka 8, in z dne 18. aprila 2002 v zadevi Španija proti Svetu, C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 in C-22/01, Recueil, str. I-3439, točka 23). Njegova tožba je zato bila dopustna.
- 45 Gotovo so zaradi dejstva, da drugi izbirni postopek, ki je bil organiziran zaradi razrešitve g. Naqvija z delovnega mesta, ki ga je ta zasedal, izpodbijane odločbe postale neveljavne na datum, ko se je izreklo Sodišče prve stopnje.
- 46 Kot je namreč navedla generalna pravobranilka v točki 41 sklepnih predlogov, je drugi izbirni postopek odvzel učinke odločbe o imenovanju za pritožnika. Ker bila ta ni bila razdružljiva z odločbo o zavrnitvi prijave in odločbo o zavrnitvi pritožbe, je bilo treba prvi odločbi le potrditi, tako da je bil za pritožnika z drugim izbirnim postopkom odvzet učinek vseh izpodbijanih odločb.
- 47 Vendar pa le zaradi neveljavnosti izpodbijanih odločb, do katere je prišlo po vložitvi tožbe, ni nastala obveznost za Sodišče prve stopnje, da na datum razglasitve sodbe razglasi ustavitev postopka zaradi neobstoja predmeta ali zaradi neobstoja pravnega interesa.
- 48 Prvič, je treba ugotoviti, da je spor v času, ko je Sodišče prve stopnje odločilo, ohranil predmet, saj Komisija izpodbijanih odločb uradno ni umaknila.

- 49 Sodišče prve stopnje je zato v točki 19 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da je spor ohranil predmet.
- 50 Drugič, iz sodne prakse Sodišča izhaja, da lahko pritožnik tudi ohrani interes, da predlaga razglasitev ničnosti akta institucije Skupnosti, da bi tako preprečil to, da bi se domnevna nezakonitost v takem aktu ponovila v prihodnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 6. marca 1979 v zadevi Simmenthal proti Komisiji, 92/78, Recueil, str. 777, točka 32; in zgoraj navedeni sodbi AKZO Chemie proti Komisiji, točka 21, in Apesco proti Komisiji, točka 16).
- 51 Takšen pravni interes izhaja iz člena 233, prvi odstavek, ES, na podlagi katerega morajo institucije, katerih akt je bil razglašen kot ničen, sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe Sodišča (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Simmenthal proti Komisiji, točka 32, in sodbo Sodišča z dne 5. marca 1980 v zadevi Könecke proti Komisiji, 76/79, Recueil, str. 665, točka 9).
- 52 Vendar pa obstaja takšen pravni interes le, če lahko domnevna nezakonitost v prihodnje nastane neodvisno od okoliščin zadeve, v kateri je pritožnik vložil tožbo.
- 53 Sodišče prve stopnje je v točki 20 izpodbijane sodbe menilo, da je pritožnik ohranil interes pri pridobitvi sodbe v zvezi z zakonitostjo zadevnega izbirnega postopka, da se domnevna nezakonitost ne bi ponovila v prihodnosti v okviru podobnega postopka, kot je ta v obravnavanem primeru.

- 54 Sodišče prve stopnje se je pri tem opiralo na tožbeni razlog nezakonnosti izbirnega postopka, na katerega se je skliceval pritožnik, ker naj bi predizbor kandidatov izhajal iz zabeleške generalnega direktorja. Sodišče prve stopnje je menilo, da ni mogoče izključiti, da bi lahko bila vloga generalnega direktorja podobna v poznejšem in podobnem izbirnem postopku.
- 55 Zato je treba preveriti, ali se nezakonnost, ki jo v obravnavanem primeru navaja pritožnik in možnost katere je Sodišče prve stopnje sprejelo zaradi ugotovitve pravnega interesa, lahko ponovi v prihodnosti neodvisno od okoliščin zadeve, v kateri je bila izdana izpodbijana sodba.
- 56 Res je, kot je navedla tudi generalna pravobranilka v točki 45 sklepnih predlogov, da se odločbe za zasedbo delovnih mest za uradnike nikoli ne ponavljajo mehansko enako, tako je vsaka odločba enkratna in odvisna od presoje posameznih lastnosti kandidatov in od zahtev za zasedbo delovnega mesta, ki se lahko zelo spreminjajo od enega do drugega primera.
- 57 Vendar pa v obravnavanem primeru pritožnik ne izpodbija le zakonitosti izpodbijanih odločb, ampak tudi postopek, ki je pripeljal do njihovega sprejetja. Pritožnik namreč navaja, da naj bi bil postopek diskriminatoren in, posledično, kot tak nezakonit, in sicer neodvisno od vsebine izpodbijanih odločb. Po mnenju pritožnika naj bi zabeleška generalnega direktorja vezala SOI in OPI, tako da ta nista mogla oceniti posamezne sposobnosti in zmožnosti kandidatov, ki niso bili navedeni v predizboru navedene zabeleške.

- 58 Kot je navedla generalna pravobranilka v točki 47 sklepnih predlogov, se lahko, v nasprotju s presojo o temelju različnih prijav za zasedbo delovnega mesta, podrobna pravila izbirnega postopka, ki določajo, kot v obravnavanem primeru po mnenju pritožnika, predizbor, ki ga opravi generalni direktor ter zavezuje SOI in OPI, v prihodnje ponovno uporabijo v okviru podobnih postopkov.
- 59 S stališča pritožnika se vprašanje zakonitosti podrobnih pravil izbirnega postopka za zadevno delovno mesto kaže torej upošteveno z vidika prihodnjih prijav na delovna mesta, kakršno je zadevno delovno mesto.
- 60 Sodišče prve stopnje je torej v točki 20 izpodbijane sodbe pravilno razsodilo, da je pritožnik ohranil pravni interes.
- 61 Glede na predhodno navedeno je treba razsoditi, da Sodišče prve stopnje ni napačno uporabilo prava s tem, ko je v točki 21 izpodbijane sodbe zavrnilo ugovor zoper ustavitev postopka.
- 62 Nasprotno pritožbo Komisije je zato treba zavrniti kot neutemeljeno in odločiti o glavni pritožbi.

Glavna pritožba

Prvi pritožbeni razlog

- 63 Prvi del prvega pritožbenega razloga pritožnika se nanaša na izkrivljanje dejstev, drugi del pa na napačno uporabo prava ter protislovno in pomanjkljivo obrazložitev.

Prvi del

- 64 Pritožnik meni, da je Sodišče prve stopnje izkrivilo dejstva, ki so predstavljena v zabeležki generalnega direktorja.
- 65 Pritožnik iz komentarja – ki se nahaja v navedeni zabeležki in v skladu s katerim g. Naqvi „kaže, da je [...] bolj sposoben za naloge snovanja, razmišljanja in analize, kot za reorganizacijo in vodenje velike delovne ekipe – namreč sklepa, da slednji ni bil sposoben vodenja in motiviranja velike ekipe. Po mnenju pritožnika bi bila takšna sposobnost bistvena za zadevno delovno mesto.
- 66 V zvezi s tem iz členov 225 ES in 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča izhaja, da je pritožba omejena na pravna vprašanja in da je zato le Sodišče prve stopnje pristojno, da ugotavlja dejstva – razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih trditev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene – in da takšna dejstva presoja. Presoja dejstev ne pomeni, razen pri izkrivljanju dokaznega gradiva, predloženega Sodišču prve stopnje, da je treba pravno vprašanje podrediti nadzoru Sodišča (glej zlasti sodbe z

dne 2. oktobra 2001 v zadevi BEI proti Hautem, C-449/99 P, Recueil, str. I-6733, točka 44; z dne 21. septembra 2006 v zadevi Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied proti Komisiji, C-105/04 P, ZOdl., str. I-8725, točki 69 in 70, ter sodbo v zadevi Technische Unie proti Komisiji, C-113/04 P, ZOdl., str. I-8831, točki 82 in 83).

⁶⁷ Na podlagi ustaljene sodne prakse mora domnevno izkrivljanje dejstev očitno izhajati iz listin v spisu, pri čemer pa ni treba opraviti nove presoje dejstev in dokazov (glej sodbe z dne 6. aprila 2006 v zadevi General Motors proti Komisiji, C-551/03 P, ZOdl., str. I-3173, točka 54; z dne 21. septembra 2006 v zadevi JCB Service proti Komisiji, C-167/04 P, ZOdl., str. I-8935, točka 108, ter z dne 18. januarja 2007 v zadevi PKK in KNK proti Svetu, C-229/05 P, ZOdl., str. I-439, točka 37).

⁶⁸ Iz preizkusa zabeležke generalnega direktorja pa vendar ne izhaja, da naj bi Sodišče prve stopnje izkrivilo dokaze. Izrecno je namreč potrjeno, da je g. Naqvi izpolnjeval merila, ki so bila naštetá v opisu delovnega mesta, zaradi česar naj bi ga generalni direktor uvrstil v skupino kandidatov, ki so sposobni izvajati funkcijo direktorja na zadevnem delovnem mestu. Posledično naj v zabeležki generalnega direktorja ne bi bilo niti enega pokazatelja, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da g. Naqvi nima sposobnosti, zahtevanih zaasedbo navedenega delovnega mesta.

⁶⁹ Sodišče prve stopnje je zato lahko v točkah od 63 do 68 izpodbijane sodbe brez izkrivljanja dokazov, naštetih v zabeležki generalnega direktorja, ugotovilo, da je g. Naqvi dejansko izpolnjeval vse pogoje iz objave prostega delovnega mesta in da je bil med drugim sposoben upravljati veliko ekipo.

- 70 V zvezi s tem, če je res, da je v skladu z zabeležko generalnega direktorja sposobnost upravljanja, mobiliziranja in nadzorovanja velikih ekip bistveno merilo, je treba uporabo besede „bolj“, ki se nahaja v navedeni zabeležki, razumeti tako, da je z njo izraženo ravnovesje različnih sposobnosti g. Naqvija. Iz tega ni mogoče sklepati, da ta naj ne bi imel sposobnosti, zahtevanih za zadevno delovno mesto.
- 71 Posledično, preizkus zabeležke generalnega direktorja ne kaže na to, da bi Sodišče prve stopnje očitno izkrivilo dejstva, ki so v njej navedena.
- 72 Prvi del prvega pritožbenega razloga zato ni dopusten.

Drugi del

- 73 Pritožnik v drugem delu prvega pritožbenega razloga trdi, da v nasprotju s tem, kar zatrjuje Sodišče prve stopnje v točki 32 izpodbijane sodbe glede na zabeležko generalnega direktorja, obrazložitev odločbe o zavrnitvi pritožbe ne dovoljuje razumevanja bistvenega temelja. Zato naj bi Sodišče prve stopnje s tem, da je v točkah od 28 do 35 izpodbijane sodbe zavrnilo tožbeni razlog kršitve člena 25, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov napačno uporabilo pravo.
- 74 Treba je opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso iz členov 225 ES in 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča in člena 112(1)(c) Poslovnika Sodišča treba v pritožbi

natančno navesti oporekane dele sodbe, katerih razveljavitev se predlaga, ter pravne utemeljitve, ki na poseben način podpirajo ta predlog. Zahtev po obrazložitvi, ki izhajajo iz teh določb, ne izpolnjuje pritožba, ki samo ponavlja ali dobesedno navaja razloge in trditve, ki so bili predloženi Sodišču prve stopnje, skupaj s tistimi, ki so temeljili na dejstvih, ki jih je to sodišče izrecno zavrnilo (glej zlasti sodbi z dne 6. marca 2003 v zadevi Interporc proti Komisiji, C-41/00 P, Recueil, str. I-2125, točki 15 in 16, ter z dne 22. januarja 2004 v zadevi Mattila proti Svetu in Komisiji, C-353/01 P, Recueil, str. I-1073, točki 25 in 26).

75 V obravnavanem primeru pritožnik pri izpodbijanju ugotovitev Sodišča prve stopnje v zvezi z neobstojem kršitve člena 25, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov v pritožbi ponavlja trditve, ki jih je v zvezi s tem navedel v podporo prvemu tožbenemu razlogu svoje tožbe pri Sodišču prve stopnje. To je v točkah od 28 do 35 izpodbijane sodbe ta tožbeni razlog zavrnilo. Takšna pritožba dejansko pomeni zahtevo za preprost ponovni preizkus tožbe, vložene pri Sodišču prve stopnje, ki se v skladu s členom 56 Statuta Sodišča izogne pristojnosti Sodišča (glej zlasti sodbi z dne 4. julija 2000 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji, C-352/98 P, Recueil, str. I-5291, točka 35, in z dne 18. septembra 2003 v zadevi Volkswagen proti Komisiji, C-338/00 P, Recueil, str. I-9189, točka 47).

76 Ta očitek je zato treba zavrniti kot nedopusten.

77 Drugič, pritožnik Sodišču prve stopnje očita, da je sodbo protislovno in pomanjkljivo obrazložilo s tem, da je v točkah od 28 do 35 izpodbijane sodbe zavrnilo njegov prvi tožbeni razlog.

- 78 V zvezi s tem izhaja iz člena 36, prvi stavek, v povezavi s členom 53, prvi odstavek, Statuta Sodišča, da morajo biti sodbe Sodišča prve stopnje obrazložene zato, da se osebi, na katero se sodba nanaša, omogoči seznanitev z razlogi za odločitev Sodišča prve stopnje in da se Sodišču predloži dovolj pokazateljev, s čimer se temu omogoči, da lahko izvaja nadzor (glej zgoraj navedeno sodbo *Technische Unie* proti Komisiji, točka 85, in navedeno sodno prakso).
- 79 V tej zadevi, kot je navedla generalna pravobranilka v točki 66 sklepnih predlogov, je Sodišče prve stopnje v točkah od 28 do 35 izpodbijane sodbe poglobljeno pregledalo odločbo o zavrnitvi pritožbe ter je podrobneje in brez protislovij razkrilo, zakaj naj bi po njegovem mnenju Komisija izpolnila obveznost obrazložitve, ki ji je bila naložena.
- 80 Le zaradi dejstva, da je Sodišče prve stopnje prišlo do drugačnega zaključka o temelju kot pritožnik, izpodbijani sodbi ni mogoče očitati pomanjkljive obrazložitve.
- 81 Drugi del prvega pritožbenega razloga je zato treba zavrniti kot delno nedopusten in delno neutemeljen.
- 82 Posledično je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti.

Drugi pritožbeni razlog

- 83 Pritožnik z drugim pritožbenim razlogom Sodišču prve stopnje očita, da je izkrivljalo nekatera dejstva in dokaze ter da ni pravilno uporabilo prava s tem, da izpodbijanih odločb ni razglasilo za nične zaradi kršitve členov 7, 29(1)(a) in 45(1) Kadrovskih predpisov.

Prvi del

- 84 Pritožnik s prvim delom drugega pritožbenega razloga uveljavlja, da se presoji, sestavljeni v zabeležki generalnega direktorja, o njegovi prijavi in prijavi g. Naqvija razlikujeta le v zvezi z „dovzetnostjo za reforme“. G. Naqvi je bil v zabeležki generalnega direktorja uvrščen v prvo skupino na podlagi, med drugim, „izzivov delovnega mesta“, pri čemer naj bi bilo očitno, da so navedeni izzivi v resnici „dovzetnost za reforme“. Sodišče prve stopnje, ki je menilo, da pomena pojma „izzivi“ ne gre preценjevati, je zmanjšalo pomen bistvenega dejavnika v postopku izbire kandidatov. Pritožnik tudi navaja, da se odločilno merilo, povezano z „izzivi delovnega mesta“, ne pojavlja v objavi prostega delovnega mesta.
- 85 Sodišče prve stopnje naj bi s tem, da je menilo, da pomena besede „izzivi“ ne bi smelo preценjevati in da ni preverilo usklajenosti postopka objave prostega delovnega mesta, izkrivilo elemente, ki jih je imelo na voljo.
- 86 V zvezi s tem je treba upoštevati, kot je navedla tudi generalna pravobranilka v točki 74 sklepnih predlogov in kar pravilno podpira Komisija, da pritožnik Sodišču predlaga, naj opravi nadzor nad presojami dejanskega stanja, ki jih je

opravilo Sodišče prve stopnje, za katere je v skladu z ustaljeno sodno prakso, ki je bila navedena v točki 66 te sodbe, pristojno le Sodišče prve stopnje, razen če vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhaja iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, in pri izkrivljanju dokaznega gradiva, predloženega Sodišču prve stopnje.

87 Pritožnik ni predložil dokaza za to, da iz listin v spisu izhaja vsebinska nepravilnost ugotovitev Sodišča prve stopnje ali da je to izkrivilo dokazno gradivo.

88 Sodišče prve stopnje je v vsakem primeru v točki 55 izpodbijane odločbe menilo, da pojem „izzivi“ izhaja iz zabeležke generalnega direktorja in da se pomena te besede ne bi smelo precenjevati, bil naj bi le izraz mnenja generalnega direktorja v zvezi z osebnostnimi lastnostmi kandidatov, pri čemer ne gre za uvedbo novega merila v zvezi z objavo prostega delovnega mesta. Za to presojo, ki je le presoja dejanskega stanja, je pristojno le Sodišče prve stopnje, ki v obravnavanem primeru ni prekoračilo svojega pooblastila za presojo dejstev in dokazov.

89 V zvezi z merilom dovzetnosti za reforme je treba dodati, da je Sodišče prve stopnje v točkah 57 in 58 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je iz opisnega dela nalog, ki se nahaja v objavi prostega delovnega mesta, jasno izhajala zahteva, v skladu s katero bi kandidati morali biti sposobni izpeljati reformo. Pritožnik za to ni predložil niti enega dokaza, s katerim bi lahko dokazal, da ta zaključek vsebinsko ne bi bil pravilen glede na listine iz spisa ali da bi Sodišče prve stopnje izkrivilo dejstva.

90 Prvi del drugega pritožbenega razloga zato ni dopusten.

Drugi del

- 91 Pritožnik z drugim delom drugega pritožbenega razloga zavrača presoje Sodišča prve stopnje v točki 54 izpodbijane sodbe, v skladu s katerimi pooblastilo generalnega direktorja do izvedbe postopka predizbora kandidatov ni vplivalo na neodvisnost SOI. Pritožnik meni, da je bil SOI dejansko vezan na mnenje generalnega direktorja, saj naj mu niti ena okoliščina ne bi omogočala zavrnitve njegovega mnenja in izbire drugih kandidatov v predizboru. Sodišče prve stopnje naj bi tako spregledalo vpliv, ki ga izvaja generalni direktor s predizborom, na nadaljni potek izbirnega postopka pri SOI. Ta vpliv naj bi bilo v tej zadevi mogoče orisati z okoliščino, da SOI le odobri razgovor s kandidati, uvrščenimi v prvo skupino v zabeležki generalnega direktorja.
- 92 Čeprav je v okviru pritožbe mogoče ponovno postaviti pravna vprašanja, obravnavana na prvi stopnji (glej sodbo z dne 26. oktobra 2006 v zadevi Koninklijke Coöperatie Cosun proti Komisiji, C-68/05 P, ZOdl., str. I-10367, točka 55, in navedeno sodno prakso), kot je v obravnavanem primeru pravilnost poteka izbirnega postopka, je pravne trditve, ki podpirajo pritožbo, zato v takem primeru treba navesti posebej. Tako takšne zahteve ne izpolni pritožba, ki samo ponavlja ali dobesedno navaja razloge in trditve, ki so že bili predloženi Sodišču prve stopnje, ne da bi obsegala trditve, s katerimi bi se posebej ugotovila domnevna napačna uporaba prava v izpodbijani sodbi (glej zgoraj navedeno sodbo Koninklijke Coöperatie Cosun proti Komisiji, točka 54).
- 93 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, kot je navedla generalna pravobranilka v točki 78 sklepnih predlogov, da pritožnik le ponavlja trditev, ki jo je že razdelal pred Sodiščem prve stopnje, kot izhaja iz točke 39 izpodbijane sodbe, ne da bi navedel trditev, s katero bi se posebej ugotovila domnevno napačna uporaba prava v izpodbijani sodbi.

94 Drugi del drugega pritožbenega razloga zato ni dopusten.

95 Drugi pritožbeni razlog je zato treba v celoti zavrniti.

96 Iz navedenega izhaja, da je treba pritožbo J. Wunenburgerja v celoti zavrniti.

Stroški

97 V skladu s členom 69(2), prvi pododstavek, Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Na podlagi člena 70 tega poslovnika plačajo institucije svoje stroške v delovnopravnih sporih med Skupnostmi in njihovimi uslužbenci. Kljub temu pa iz člena 122, drugi pododstavek, navedenega poslovnika izhaja, da se člen 70 ne uporablja za pritožbo uradnika ali drugega uslužbenca institucije proti tej.

98 Komisija je predlagala, naj se J. Wunenburgerju naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspel, se mu naloži plačilo stroškov v zvezi z glavno pritožbo. J. Wunenburger je predlagal, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov nasprotno pritožbe, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov v zvezi z nasprotno pritožbo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

- 1. Glavna pritožba in nasprotna pritožba se zavrneta.**
- 2. J. Wunenburgerju se naložijo stroški v zvezi z glavno pritožbo.**
- 3. Komisiji Evropskih skupnosti se naložijo stroški v zvezi z nasprotno pritožbo.**

Podpisi